

Krisztinavárosi Harangszó

A KRISZTINAVÁROSI PLÉBÁNIA LAPJA

98. SZÁM

2022. ÁPRILIS

Mi lehet az életcélunk?

Felemelő érzés tölthet el bennünket az emmauszi tanítványok történetét olvasva. Milyen eufórikus élményben lehetett részük, amikor a kenyértörésben felismerik a Mestert: megtapasztalták annak a jelenlétét, Akinek elvesztése miatt szomorkodtak. A fájdalmas események hatására a tanítványok látása elhomályosult, így az a tanítás is elvesztette számukra a jelentőségét, amit korábban hallottak Jézustól a várható szenvedéséről és a feltámadásról: „...az Emberfiának sokat kell szenvednie..., de harmadnapra feltámad” (Mt 8,31). Feltámadása után Jézus melléjük szegődik, és megérteti velük, hogy szenvedésével és a halál felvállalásával az Atya akaratát teljesítette.

A szenvedés alapvetően nehezen értelmezhető valóság. Többnyire így vagy ehhez hasonló módon fogalmazódik meg bennünk a kérdés: „Ha Isten mindenható, akkor miért engedi a szenvedést?” A felvetett témáról számtalan értekezés és tanulmány született már, de tanításilag mindegyik arra a felismerésre jut, hogy Jézus szenvedése az Atya iránti engedelmségből fakadt, amivel a mi engedtlenségünket akarta „jóvátenni”. Jézus magatartásának megértésével a mi életcélunkat is megtaláljuk, ha az Atya akaratának összefüggésében keressük. A tanítványok nemcsak egy kedves barátot veszítettek el, amikor látták Jézust meghalni, hanem azt a személyt, aki megsejttette velük, hogy milyen szabadságra hivatottak. A valódi szenvedés nem a testi mivoltunk értékeitől való megfosztottságból fakad, hanem a lelki tehetetlenségből.

„Hát nem lángolt a szívünk – mondták –, amikor beszélt az úton és kifejtette az Írásokat?” (Lk 24,32) Húsvét ünnepe kifejti számunkra az Írásokat, vagyis mennyei Atyánk akaratát, amelyet már a teremtéstörténet tanításában olvashatunk: „Teremtsünk embert képmásunkra, magunkhoz hasonlóvá...” (Ter 1,26). Jézusban ez az ISTENI KÉPMÁS nyerte vissza eredeti méltóságát, amit ő az engedelmségből vállalt szenvedés és kereszthalál legyőzésével teljesített be.

Kívánom a kedves Testvéreknek, hogy az emmauszi tanítványokhoz hasonlóan részük legyen a Feltámadt Krisztus örömeiben és békéjében!

*Tampu-Ababei József
plébános*

Hívogató

április 20., szerda 19.30: Krisztinavárosi esték

Életvilágok Csángóföldről (Váradi Levente fotográfus előadása, filmvetítése) a Szent Gellért Katolikus Általános Iskola (Kosciuszkó T. u. 3.) dísztermében

április 26., kedd 18 óra: a szinodális folyamat plébániai részének nyílt alkalma templomunkban

május 7., szombat 9.30: családi délelőtt

május 18., szerda 19.30: Krisztinavárosi esték

A Szociális Missziótársulat nővéreinek estje

Ministránsokat avatott József atya április 2-án, szombaton este templomunkban.

Az új szolgálattevők: Dankó Báborka, Dankó Bulcsú, Jeszenkovits Bertalan, Kiss Sándor, Lipták Marcell, Mátyássy Jakab, Palugyay-Masát Márton, Selmeczi-Zsuppányi Kolos, Selmeczi-Zsuppányi Zalán, Szabó Dorottya, Szabó Hedvig, Zawadowski Júlia, Zawadowski Laura.

Láncszemek közösségünk életéből

„Bármit tesztek, tegyétek szívből, mintha az Úrnak és nem embereknek tennétek” (Kol 3,23)

A Közösségépítő csoport tagjaiként szeretnénk munkánkban ezt megvalósítani, próbálkozásaink során mindent Isten nagyobb dicsőségére tenni. Oly sokszor hallottuk s olvastuk, és a legtöbben meg is tapasztaltuk, milyen fontos a közösség. Hadd idézzek egy okos embertől, aki a közösség ügyét szíven viselte. „Az újonnan támadt egyházi közösségformák sokfélesége megköveteli, hogy akik felelősséget éreznek magukban, valamennyien nyitottak legyenek az együttműködésre... A keresztény közösség csakúgy, mint a keresztények megszentelése, Isten ajándéka, s nem olyan dolog, amire jogot formálhatnánk. Egyedül Isten tudja, hogy áll a helyzet valójában akár közösségünkkel, akár megszentelődésünkkel. Lehet, hogy ami a mi szemünkben gyöngének és csekélynek tűnik, Isten előtt szép és nagy.” (Dietrich Bonhoeffer) Ebben a reményben szervezi a Közösségépítő csoport a különböző eseményeket, hol nagyobb, hol kisebb sikerrel; bízva abban, hogy az adott esetben csupán virtuális együttlétek is a résztvevők javára válnak; Istenhez s egymáshoz való közelebb kerülésünket segítik a szépségek, érdekességek, a teremtett világ sokszínűségének felmutatásával.

Onnan folytatom kronologikus sorrendben, ahol az előző Harangszóban megszakadt a munkánkról szóló írás. A Krisztinavárosi esték keretében **novemberben** jómagam vetítettem *Indiai mozaik – Varázslatos India* címmel. Gyerekkori álmom volt eljutni ebbe a sokszínű országba, s bár csak rövid időt tartózkodhattam ott, s igen kicsi részét láthattam, ez is mély nyomot hagyott bennem. Persze a mai technikai körülmények között az információk valósággal zúdulnak a ma emberére, de aki igazán meg akarja ismerni, annak sokat kell olvasni Indiáról. Számomra vitathatatlanul a legtöbbet Baktay Ervin könyvei jelentették, és az ősi indiai eposzok, amelyekből a tolerancia, az önfeláldozás, a hithűség sugárzik. A PPKE elhunyt tanárának, Gáthy Verának a mai Indiában zajló változásokat leíró, korántsem szép jövőt előrevetítő műve lelombozott. S az indiai–pakisztáni határok kialakításának lelki hatását is bemutató Salman Rushdie neve mellett sem mehetek el.

Decemberben karácsonyfadísz-készítési akciót hirdettünk a gyerekek számára. Segítséget is adtunk: az egyik vasárnapi kilences mise után némi kézműves anyagot osztottunk, s linkeket adtunk meg segítségül a munkához. Öröm volt látni, hogy mennyi szorgos kis kéz által alkotott papírdísz ringatózott idén a jászol körüli karácsonyfákon.

A **januári** Krisztinavárosi esténken plébániai közösségünk tagja, Horváth Adrián a hidak esztétikájával ismertetett meg bennünket. Érdeklődéssel vártam az *Alkotás, művészet, híd* című előadását, s nem csalódtam, mondandója hűen tükrözte a címet. Érdekesekek voltak a hídépítés történeti mozzanatai. Örömmel hallottam a szívemnek kedves XVI. századi olasz építész, Andrea Palladio nevét, aki egyik munkájában a római kori hídépítésről is írt. S az irodalmi vonatkozások közül megjegyeztem Ivo Andrić *Híd a Drinán* című regényének mondájára való utalást, amiben az angyalok segítenek a mélységeken átjutni nem tudó embereknek: kiterjesztett szárnyaikkal hidakat formálva. Hálás vagyok Adriánnak, új területre nyitotta rá a szememet: azóta az autópályán átívelő átjárókat is figyelem, hiszen, mint megtudtuk, ezekbe is bele lehet lopni némi szépséget. Persze szó esett a hídépítés hazai és külföldi problémáiról is. De talán a

lényeg benne volt az indító – Szikora József által írt *Határ és híd* című – versben. Csak az utolsó sort idézem: „*A híd meg akarja mutatni a másik oldalt. A híd a szeretet.*”

Februárban a gyerekes családok szüleit szeretettel vártuk egy előadásra, s utána beszélgetésre Ferenc pápa *Amoris laetitia, A családban megélt szeretetről* kezdetű apostoli buzdítása alapján. Az online együttlétre Bíró László püspök *Mindennapi szeretetünket add meg nekünk ma! A házasság boldogsága* előadása alapján került sor a Ferenc pápa által meghirdetett családgyház éve szellemében.

Ugyanebben a hónapban egy méltatlanul elfeledett operaénekesről szólt Csermák Zoltán *Pataky Kálmán, a legnagyobb magyar lírai tenor, Lendva szülötte* című előadása, filmvetítése. A két világháború közötti időszak leghíresebb tenorjának családja Erdélyből származott. Kúriájuk a Kis-Küküllő menti Désfalván ma is áll. Az 1921-es sikeres budapesti operaházi indulás után a Kolomán von Pataky de Désfalva nevet a világ számos színpadán megismerték. A művész feleségével, aki Beregi Oszkár lánya volt, a II. világháború után emigrált, Buenos Airesben telepedett le. Sajnos hangját, szerepléseit kevés felvétel őrzi. Tehetségét Marton Éva, világhírű operaénekesünk így méltatta: „*Pataky Kálmán helye a magyar operairodalomban a nagy olasz énekesek, Caruso, Gigli mellett van. Az úgynevezett bársonyos, selymes, gyönyörű tenorok sorába illik. Tipikus olasz tenor volt, olasz stílusban is énekelt, annak ellenére, hogy Magyarországon tanult.*”

Annyit elárulhatok a kedves Olvasónak, hogy a szervezés során néha gondok is adódnak. Így januári és februári előadóink beugrók voltak, köszönet érte nekik. S még egy dolog: a rendszeres előadások, események szervezése mellett több területen is besegítünk a plébánián.

Márciusban Rostás Zoltán, a Városliget Zrt. stratégiai igazgatója *Híd a Városliget múltja és jövője között* című előadását élvezhettük. A BM Építéstechnológiai Tanszékének mestertanára 2011-ben a Liget Budapest Projekt irodavezetője lett, így több mint tíz éve foglalkozik e témával. A projekt ismertetése során sok részlet megismerésével gazdagodhattunk. Egy 1816-os, – József nádor által kiírt – pályázat alapján indult el a Liget tudatos kialakítása. Az 1896-os világkiállításra sok mindent építettek. Érdekesség: a Szentendrei Skanzen elődje itt épült fel, volt császári-királyi zenepavilon is. Az előadó felvázolta a mostani fejlesztések stratégiai területeit, melyek tervezése során pontos válaszokat fogalmaztak meg a következő kérdésekre: Kinek építünk? Mit? Hol? Milyet? Kivel? Hogyan? Mikorra? Mennyiért? S az első négyhez kapcsolódva végig kellett gondolni azt is: Szükséges-e? Lehetséges-e? Érdemes-e? Érdekes-e? A fejlesztések körüli vitáknak az évek során tanúi lehettünk, de most azt is megtudhattuk, hogy több mint száz szervezettel egyeztettek, és négyszáznyolcvan javaslatukat be is építették.

Végezetül hadd idézzek újra a cikk eleji szerzőtől: „*Nagyon fontos, hogy a keresztény közösség minden egyes tagja nélkülözhetetlen láncszeme legyen a közösségnek. Egy lánc csak akkor nem szakad el, ha a legkisebb szeme is megkapaszkodik a többiben. Az egész közösség sínyli meg, ha vannak olyan tagjai, akik tétlenül maradnak.*” Hát, munkára fel!

A Közösségépítő csoport (Arató Domonkos, Beöthy Cecília, Horváth Adrián, Réder Kristóf) nevében írta, áldott húsvétot kívánva:

Csermák Judit

Andrásfalvy András bá cserkésztestvérünk hazatért

Andrásfalvy András (1929–2022) bencés diákként nőtt fel, Szent Benedek napján, március 21-én távozott az Úr országába.

Nagyapám, dr. Strobl Vilibald, Andrásfalvy András nagyanyjának testvére volt. Így rokonságban vagyunk az Andrásfalvy családdal és egy „faluban”, a Naphegyen éltünk jónéhány évtizede. Fiatalon, amikor útkereső voltam, már akkor példaképpé vált számomra András és ifjú felesége, Mária. A zeneszeretetük, a kamaramuzsikálásuk, a mi házukban vasárnaponként rendezett házimuzsikálás elvarázsolta az ünnepnapokat. Csodáltam őket, azokban a nehéz időkben felvidámították a baráti találkozóikat feleségével együtt, egy kis hegedüléssel.

Sorra születtek a gyermekeik. Három leány után két fiú. Gyermekvállalásban is példát mutattak nekünk. Bátran követve őket, örömmel mondtunk mi is igent az Úr megbízására a lányaink születésekor. Folyamatosan figyeltem és bámultam őket, amint előttünk mentek el szombatoként kirándulni, fáradhatatlanok voltak ebben. Vasárnaponként a szentmiséken családostul vettek részt. A fiúk ministráltak a Krisztinavárosi Havas Boldogasszony-templomban, a lányok Szendrei Janka kórusában énekeltek. Hétköznapi reggelente az öt gyerek meg-megállt a kerítésünkönél egy kis kutyusnézésre. Így láttuk, András gyermekei hogyan nőnek évről évre. Hálát adhatunk az Úrnak, mert megáldotta őket, sok unokájuk és már dédunokájuk is született. János fiúknak a legszebb hivatást adta az Úr! Ő az egyike a krisztinavárosi ministránsokból előbb szerzetessé, majd pappá vált ifjaknak.

A Naphegyen lakók „családtagként” tartották számon az egyenes tartású, tiszta tekintetű férfit, aki jól ismerte a növényeket, a madarakat, az állatokat. Tudományos munkája, mint paprikanemesítő polihisztort, egy időre Amerikába is elszólitotta.

Ha ifjabb gyermekkel találkozott, készséggel mesélt a körülöttünk élő teremtményekről. Kiemelkedő tudományos munkája volt a hangyatenyésztete; felfedezett egy szuperkolóniákat építő, Európa minden szegletébe eljutó hangyafajt. Természetesen megismertette másokkal is ezeket a szorgos élőlényeket, amelyek fantasztikus rendben élnek, összhangban dolgoznak, betartják a hangyák társadalmának szabályait. Andrásfalvy András házuk pincéjében több izgalmas terráriumban, üveg alatt nevelte és figyelte meg a hangyákat, fiatal gyerekként csodálhattam meg, mire képesek ezek a kis élőlények. András a kirándulásokon szépen lassan sétált, meg-megállt, minden növényt és fát felismert, magyarázott róla kifogyhatatlan tudással és szemléletes képekben.

„Felért sok egyetemi előadással, amit András bától tanultam környékükön, a Gellért-hegyen és a Julianna majorban tett sétáink során. A tőle kapott növények naponta

emlékeztetnek rá. Sok más között tőle kaptam az *Eucommia ulmoides*-t, azaz a kínai gumifát, vagy másképpen gumiszilt, melynek levele alkalmas egy egészen különleges mutatóvanyra. Mestere volt annak, hogyan lehet az első pillanatra reménytelenül unalmasnak vélt aszfaltsivatagban is különleges érdekességeket találni, de az igazi élmény az erdei cserkelés volt vele. Évek óta hiányzanak a közös botanizálásaink” – idézem Morandini Pál nekrológját. Mi is rendszeresen hallgattuk őt. A cserkészeket a természeti ismeretek külön próbájára készítette fel. Ezen természeti játék a legkedvesebb foglalkozásunk volt. András irányítása alatt a Mátrában, Tar mellett egy arborétumban fákat, cserjéket a mi cserkészeink címkéztek fel.

Andrásfalvy Andrásnak köszönhetjük, hogy 1989-ben a Nagyboldogasszony Cserkészcsapat újjászületett. Eredetileg 1923-ban alakult a Krisztinavárosban működő csapat. A cserkészek 1945 után is rendszeresen találkoztak: fenntartották titokban a csapatszellemet, a cserkészlelkületet. A Sík Sándor megfogalmazása szerinti cserkésztestvérségeket megtartották és átadták a tapasztalataikat nekünk, az újjáalakult csapatnak.

Nagy hálával tartozunk dr. Andrásfalvy András bának, hiszen a mai krisztinavárosi cserkészlet megteremtője volt Etelka lányával együtt. Amikor 1989 nyarán vendégtáborozásra meghívott hozzánk egy német cserkészcsapatot, akkor talán még ő sem tudta, hogy a krisztinás cserkészek életében dr. Joseph Heringerrel, a németországi laufeni cserkészcsapat parancsnokával történelmet csinált. A Bükkbe hívott német cserkészekkel közösen táboroztunk, miután András meghívott, hogy csatlakozzam a német táborhoz, hogy megismerjem a cserkészlet lényegét. Egy nagy katonai sátorban laktunk hárman Rédly Dénessel együtt, így aztán volt alkalma nekünk a cserkészetről beszélni. A közös táborozás életre szóló, meghatározó élmény volt! Egy év múlva a németek visszahívtak minket, addigra már sok fiatal letette velünk együtt a cserkészfogadalmat és elutaztunk a németek táborába. Egy délutáni szieszta idején András bá előadta a bibliai történetet a vak koldusról. Annyira igaz és élethű előadás volt, valamennyiünket magával ragadott a színészi képességével és tökéletes német nyelvtudásával. A német cserkészek is emlegetik. Sok éven át figyelemmel kísérte a krisztinás cserkészek munkáját, segítette a táborozásokon, külön próbákat irányított.

Ő már a mennyei csapatot erősíti. Felejthetetlen az a hatalmas tudás, amit oly sok tábori botanika műhely keretében láthattunk Tőle. Alakja visszavonhatatlanul beépült a csapat történetébe.

Egy ember földi élete csak egy cserkész akadályverseny a célunk felé, a mennyei hazába. Ezt a feladatokkal teli utat Andrásfalvy András szemünk láttára járta végig. Példaképünk lett a maga szerénységével, alaposágával, becsületes tisztaságával, lelkesedésével az Úr és teremtményei iránt. Úgy éreztük a táborokban, hogy Emmánuel, azaz velünk az Isten – jó volt ilyen helyzetben András bával együtt lenni. Vágyunk példáját követni!

Tisztelettel iránta,

Szelényi András és Sényi Katalin

Bemutatkozik leendő akolitusunk

Szombathelyi származású vagyok, két idősebb testvérem van. Szüleim most már nyugdíjasok. Édesapám orvosként dolgozott, illetve még most is tevékenykedik, ahogy az egészsége engedi. Tőle örököltem a hivatástudatot, tőle láttam azt a példát, hogyan kell segíteni másokon önzetlenül. Édesanyámtól pedig megtapasztalhattam, hogy milyen a gondos, szeretetteljes anyai szív, aki gyerekei boldogulásáért képes hegyeket megmozgatni, áldozatot vállalni.

Mindkét szülői ágon mély vallásos családi gyökerekkel rendelkezem. Családunkban Palugyay Imre a papi hivatást választotta. Édesanyám szervezésében óvodás korom óta házi hittanban részesültünk. Minden pénteken jött hozzák Seregély István atya, „Pista bácsi”, ahogy én akkor négyévesként szólítottam, és néhány közelben lakó család gyermeke is hozzánk csatlakozott ilyenkor. István atya nagyon meleg szívű volt és nagy szeretettel gondolkodok vissza rá! Nem is éreztem az idő múlását ezeken az alkalmakon. Gyerekként a beszélgetések végét különösen vártam, mert István atya ilyenkor elővette a nagy fekete táskájából a filctollas

készletét és egy-két perc alatt rajzolt nekünk valamit a hittanfüzeteinkbe azzal kapcsolatban, ami a téma volt. Nem sokan tudják róla, de István atya gyönyörűen rajzolt, és minden év végén egy csodálatos füzetünk volt angyalokkal, szentekkel, szentképekkel. Nagy ajándék volt ez számunkra kisgyerekként. Hétéves koromban azonban megszakadt ez az aktív kapcsolat István atyával, mert elhelyezték a Szombathely melletti található Kőszegről, ahol addig plébános volt, és kinevezték egri érseknek.

Mivel a rendszerváltás előtt születtem, nem volt lehetőségem katolikus általános iskolába járni. A középiskolát viszont már a rendszerváltást követően újrainduló szombathelyi Premontrei Rendi Szent Norbert Gimnáziumban végezhettem, ugyanott, ahol egykor nagypapám is érettségizett a háború előtt. Nagyon meghatározóak voltak számomra a gimnáziumi évek, mert gazdag lelki programokon vehettem részt és az egyik atyával nagyon szoros kapcsolatba kerültem. Rendszeresen ministráltam a Szent Norbert-templomban, az egykori zárdatemplomban, és segítettem az atyának iskolai közösségi programok szervezésében.

A gimnáziumi éveim alatt lehetőségem volt egy hónapot eltölteni egy amerikai premontrei kolostorban is, amelyet néhány csornai premontrei szerzetes alapított meg, akiknek sikerült elmenekülniük a magyarországi szerzetesházak feloszlása idején. Az ott tartózkodásom alatt nagyon mély lelki töltekezésben lehetett részem. Belekóstolhattam a szerzetesi élet mindennapjaiba. Napi többszöri közös imádság a templomban, gyönyörű gregorián énekek, dicsőítések, rendszeres rózsafüzér imádkozás. Az étkezések közben pedig az evangéliumot olvasta fel mindig valamelyik novícius. Ez a fajta szerzetesi, kolostori élet a világtól egy kicsit elkülönülten zajlik, de a szerzetes atyák közül sokan máshol is teljesítenek szolgálatot, segítenek, oktatnak. Egyesek azt gondolják, hogy a szerzetesrendek felett eljárt az idő, de biztos állítom, hogy ez nem így van, csak egy külső szemelő számára nehéz azonosulni ezzel a megszentelt életformával, amelynek fókuszában az imádság és az istenkeresés áll.

Követve testvéreimet, én is Budapestre kerültem és közgazdászként diplomáztam a kicsit „száraz” pénzügy és számvitel szakirányon. Feleségemet, Máriát is itt, Budapesten ismertem meg, aki akkor költözött haza Magyarországra. Jegyesoktatásra Dr. Pákozdi István atyához jelentkeztünk, aki akkor a Budapesti Római Katolikus Egyetemi és Főiskolai Lelkészségen szolgált. A felkészítő után egy lelkigyakorlaton vettünk részt, amelyet ő szervezett, és attól fogva mély barátság kötött össze minket. Ő ajánlotta figyelmünkbe a Fészekrakó katolikus családi közösséget, amelynek a mai napig tagjai vagyunk. Márton fiúnk születése után az életünk addigi szokásos menetrendje kicsit megváltozott és ezt követően kapcsolódtunk be lakóhelyünk szerinti egyházközség, a Krisztinavárosi Plébánia életébe. Márton fiúnk az akkor újjáalakult kis ministráncsoport tagja lett, feleségem az NCD csoport munkájában vett részt, én pedig bekerültem fiataloként a plébánia képviselő-testületébe, így sok mindenbe belevonódtam.

József atya tavaly jelezte számomra, hogy indul akolitusképzés, és gondoljam át, hogy vállalnám-e ezt a szolgálatot. Átolvasva az akolitusossal szembeni alkalmassági követelményeket, végigfutott a szívemben az a gondolat, hogy méltó vagyok-e arra a feladatra, hogy Krisztus testét én szolgáltassam ki másoknak. Végül döntésemben megerősített az imádság és az a felismerés, hogy ez egy lehetőség, egy újabb állomás az életemben, hogy tanúságot tegyek Krisztus mellett és szolgáljam az Urat.

A képzésen Blanckenstein Miklós atya, Mazgon Gábor atya és Versegi Beáta-Mária nővér tartott számunkra előadásokat a liturgikus ismeretekről, áldoztatásról, igeliturgiáról, az Eucharisziáról és az egyházi ünnepekről. A foglalkozásokon tudatosult bennem, hogy akolitusként sokat tehetek az egyházközségért, segíthetem plébánosunk munkáját, és elvihetem Krisztust az Oltáriszentségben plébániánk beteg testvéreinek. Az aratnivaló sok, de a munkás kevés. Tudom, hogy sok feladat vár rám. Örömmel nézek a következő időszak elé, mivel sokéves ministrálás után ismét az oltár mellett állhatok és szolgálhatom majd a krisztinavárosi közösséget akolitusként is.

Palugyay-Masát Miklós

Szinódus a szinódusról

Püspöki szinódus: Kiválasztott püspökökből álló tanácskozó testület, amely a munkájának eredményeivel segít a pápának döntései meghozatalában. VI. Pál pápa 1965. szeptember 15-én hozta létre ezt az intézményt, mindössze 57 évvel ezelőtt. Azóta 15 alkalommal gyűltek össze a világ püspökei ún. „rendes szinóduson”. Mindegyiknek külön témája volt, a legutóbbi kettő például: a család hivatása (2015), illetve a fiatalság jövője, szerepe (2018). Tartottak rendkívüli szinódusokat is (hármat), valamint részleges szinódusokat is, amikor nem az egész világról, csak egy földrésről jönnek össze a püspökök.

Ferenc pápa 2020. március 8-án hirdette meg a következő püspöki szinódust, amelynek a témája: „Egy szinodális egyházért: szeretetközösség, részvétel és küldetés”.

Röviden és tömören: Ez a szinódus módszertani kérdésekre fókuszál. Arra keresi a választ, hogy mi, illetve milyen legyen egy-egy meghirdetett szinodusi folyamat előkészítésének és lebonyolításának a módszere. Sehol nem találjuk annak a nyomát, hogy explicit kimondták volna azt, hogy az eddigi megszokott módszerek elavultak lennének. Sokkal inkább az látszik,

hogy az elmúlt szinódusok tapasztalatai kiérlelték az igényt egy körültekintőbb, „egyháziasabb” előkészítésre.

„A szinódusok története mutatja, mennyi jót tettek ezek a gyűlések az Egyháznak, ugyanakkor az is látszik, hogy megérett az idő Isten népének szélesebb körű részvételére ebben a döntési folyamatban, mely az egész Egyházra és az Egyház minden tagjára vonatkozik.”¹ „A részvétel nem tetszőleges, hanem minden egyházmegyének kötelező részt vennie benne, a Vatikán szándéka szerint pedig minden hívőnek illő és ajánlatos.”²

Az előkészítés időtartamát egy évvel meg is hosszabbították. A meghirdetett szinódus három kulcsszava tehát: szeretetközösség, részvétel, küldetés. Ezekből születhet meg az áhított egység.

Az előkészítés első lépéseként kérdőívet szerkesztettek, amelyet szétküldtek a világon minden plébániára, illetve egyházi működtetésű intézménybe, és arra kérik a híveket, hogy közös konzultációk alapján küldjék meg a válaszaikat az egyházmegyéjükbe, ahol a válaszokat összegzik, és így küldik tovább a Szinódus titkárságára.

Ez történik most velünk is: In vivo módszertani kísérletnek vagyunk a tanúi (ha csak a partvonalon állunk), vagy résztvevői, ha mindjárt beszállunk, és szeretettel odafigyelünk közben egymásra, a küldetésünkre, és főként arra, mit mond nekünk is a Lélek munka közben. Kérjük ezért a Szentlélek segítségét is erre a vállalkozásra!

Biztos vagyok abban, hogy nem arra kíváncsi a Vatikán, hogyan tudjuk minél tömörebben fogalmazva felsorolni a konkrét helyi problémáinkat itt a Krisztinavárosi Plébánián. Sokkal inkább arra kellene irányítani a válaszainkat, hogy helyi szinten egyik-másik konkrét feladat vagy probléma megoldása során hogyan is valósul meg ez a „szeretetközösség, részvétel, küldetés” hármas kulcsfogalom, nálunk, a mi kis közösségünkben, és miből érezhető, hogy ilyenkor még az Isten is megsegít. Másrészt pedig mi van akkor, ha ez a hármas kulcsfogalom együttesen nem jól működik.

¹ <https://www.magyarkurir.hu/hirek/ferenc-papa-tortenelmi-ujitasa-puspoki-szinodus-soran-konzultal-hivokkal>

² <https://www.magyarkurir.hu/hirek/-nem-masik-de-masfele-egyhazert-mi-lenyege-2023-ig-tarto-szinodusi-folyamatnak>

Forián Szabó Péter

Egy cserkész a menekülteknek is segít

A Magyar Cserkészszövetség felhívására megnyílt a cserkészek számára is a segítési lehetőség az ukrán határnál, a pályaudvarokon és más egyéb helyeken. Záhonyban önkénteskedtem, a 148-as cserkészcsapatot képviselve. Rajtam kívül más budapesti csapatokból is érkeztek. A Református Szeretetszolgálat volt az az ernyőszervezet, amely Záhonyban egybefogta az oda segíteni érkezőket, tehát más szervezetek tagjai is, akik jöttek, velük kötöttek önkéntesszerződést.

A feladatunk volt segíteni a menekülteket, ahogy csak lehet: étellel, itallal, ruhával, információval, fordítással, kedvességgel. Egyszóval igen széleskörű és változatos helyzeteket éltem át, unalmasnak semmiképp nem volt mondható. Az önkéntesek 12 óráznak, én éjszakai műszakos voltam, tehát este nyolctól másnap reggel nyolcig kellett Záhony pályaudvarán lennem. Nálam ez két műszakot jelentett, keddtől csütörtökig tartózkodtam az ország északkeleti csücskében.

Ukrajna felől, a szomszédos határvárosból, Csapról (Chop) a menekültekkal teli vonatok kétóránként érkeznek, és a beérkezők két helyre mehetnek. Az egyik, a tranzitzőna, ahol a hivatalos papírokkal nem rendelkezők várják a regisztrációt. A másik pedig az állomás épülete, ahol a rendben lévő okmányokkal rendelkezők várják a Budapestre (Bécsbe) induló menekültvonatot. A tranzitzőnában az éjszaka közepén megrakott bőröndökkel, kiskutyákkal, macskákkal érkező ukrajnaiakat el kellett látni étellel, itallal, ehhez teát kellett főzni, kávé, szendvicseket gyártani. A menekülők közt a hadi kötelezettség miatt férfiak kevesebben voltak, gyakran nagycsaládos, hat-nyolc gyerekes anyukák érkeztek hatalmas bőröndökkel, szatyrokkal, 20 óra(!) vasúton ácsorgás után. Ott, aki akart, a tranzitzőnában is le tudott pihenni, ágyak, polifoamok és fűtés is volt az étel mellett. Az itteni munka az étellel-itallal kiszolgálás mellett a tolmácsolást is magába foglalta. A rendőrök, az állomáson utasbiztosítási feladatot ellátók közül sokan nem beszéltek angolul, oroszul, ukránul meg főleg nem, így fordítani is sokszor kellett. A menekülők nagy része csak és kizárólag a saját nyelvén beszélt, így külön kincsnek számított az ukrán vagy orosz nyelven beszélő tolmácsok jelenléte, azonban az angol nyelvtudás is sokszor hasznosnak bizonyult.

A tranzitzőna mellett a pályaudvaron is hasonló feladatok voltak, de itt már inkább a továbbutazás szervezése, a logisztika és egyéb teendők voltak jellemzők. Mindennap éjjel, négyóránként indultak szolidaritási járatnak hívott vonatok Budapestre, erre kellett 0 forintos jegyet venni (szolidaritási jegy), így a jegypénztárnál is fordítókra volt szükség. A pályaudvaron az állomás épületében várakozók közül nagyon sok volt a már sok napja úton levő kisgyerek, velük játszósarkokban foglalkoztak, megannyi játék volt, kifestő, képeskönyv. Mivel több csecsemő is érkezett (volt egy 15 napos is, aki már Magyarországon született), 0–24 órás gyermek-egészségügyi szolgálat működött a pályaudvaron, amely egyébként a helyi védőnőkből tevődött össze, akik a saját, napközbeni munkájuk után szakítottak időt erre. Mindenki segítőkész volt, a rendőrökkel jól együttműködtünk, az önkéntesek is nagyon türelmesek és korrekték voltak egymással, panaszra nem lehetett okom.

Érdekesség, hogy a köztársasági elnök asszony is lelátogatott a határra, és szeretett volna beszélni a helyi önkéntesekkel, külön a cserkészekkel is. Cserkész egyenruhánk azonban nem volt, így a szomszéd járásközpontból, Kisvárdáról hoztak a helyi, református cserkészektől

egyenruhát, nyakkendőt. Mivel mi a pihenőnket töltöttük egy Záhony melletti faluban, és a fogadás délután volt, így még egy fuvar is kaptunk a cserkészeketől, hogy bejussunk a városba. Az ottani cserkészcsapat vezetője volt a fuvarozó, tőle kaptuk az inget is, egyébként református lelkész civilben, és egy 15–20 fős csapatot visz. Kiderült, hogy közös táborban is voltunk, a 2015-ös csokonyavisontai KNT-ben, közös emlékeink is voltak, például a viharban elszabadult keretmese eszköz, a halálcsillag. Egyszóval nagyon barátságos hangulatban zajlott ez a találkozó is, jó látni, ahogy a cserkésztestvéreket mindenki ennyire magáénak érzi (A cserkész ahol tud, segít, minden cserkészt testvérének tekint és még lehetne folytatni az ide illő sorokat.).

Összességében az önkéntes szolgálatból sokat lehetett tanulni: szolidaritást, türelmet, együttműködési skilleket, a pont jó édes-savanyú arányú menzatea receptjét és még sok-sok apróságot. Segíteni amúgy is nagyon jóleső érzés, szóljon ez a menekülőknél, a hajléktalanoknak vagy a kisebbségeknek, bátorítok arra mindenkit, hogy aki még nem próbálta az önkénteskedést, az próbálja ki, aki meg szokott, tartsa meg ezt a szokását.

Pintér András

Farkas Edithre emlékeztek a „tűzhelyes házban”

A rendalapítóért adtak hálát halálának nyolcvanadik évfordulója alkalmából a Szociális Missziótársulat nővérei, kültagjai és az általuk működtetett intézmények képviselői itt, a plébániánk területén levő Krisztina körúti anyaházban és a Farkasréti temetőben március 24-én.

Az anyaház kápolnájában Brückner Ákos Előd OCist szerzetes, a közösség lelki vezetője mutatott be szentmisét. A szertartáson a rend levéltárosa, Beöthy Zsuzsanna Cecília SM Farkas Edithet idézte: „Minden emberérettel van az Úristennek meghatározott terve és az az élet mondható sikerültnek, amely megtestesíti azt a gondolatot, melyet az Úr gondolt róla és betetőzte azt az építést, melyet az isteni gondviselés tervezett róla.”

Farkas Edith 1877-ben született és 1942-ben, 65 éves korában hunyt el. Két elvet valósított meg életében, a kilépést és a befogadást. „Kilépett kora társadalmának megszokott magatartásából, amely szerint a magasabb társadalmi rétegbe tartozónak illett osztály sémában gondolkodnia. Ő is megtanulta, amit kora úrilányai: általános műveltséget, nyelvek, zene, irodalom ismeretét, és számára is biztosított volt a házasságkötés, a családnak élés lehetősége. Főleg nagyanyái által jelen volt egy őt útbaigazító vallásosság is. Edith azonban ezzel nem elégedett meg” – mutatott rá Cecília nővér. Edith tanult, és tanárnő lett, de ez sem elégítette ki. Talán a budavári koronázó főtemplomban őt ért hatások – például egy általa sokat emlegetett buzdító prédikáció – érlelték meg szívében azt a gondolatot, hogy a társadalmi rangjához illő életvitel számára kevés.

Így tehát a Szent Erzsébet Egylet tagjaként gondozta a várbeli szegényeket, majd rövid tanári pálya után belépett az úgynevezett patronázs mozgalomba, mely a gróf Pálffy Pálné által 1896-ban alapított Katolikus Nővédő Egyesület feladata volt. A patronesszek meg akarták óvni az akkori gazdasági helyzet miatt a fővárosba érkező lányokat, asszonyokat a – kiszolgáltatottságukból eredő – eltévelyedésektől, az esetleges zülléstől, de ha mégis megtörtént a baj, a megesett nőknek vissza akarták adni az emberi méltóságukat.

Edith, bár befelé forduló volt alapvetően, központi szerepet vállalt, és akkoriban szokatlan módon, bátor kiállással, előadói emelvényekről hirdette a krisztusi szeretet parancsát, a testi-lelki nélkülözők megsegítésére hívva fel a figyelmet. Megírta a később szakkönyvvé nyilvánított Hivatásos pártfogó című művét, mely a börtönre ítélt nőkkel kapcsolatban ajánlott új támogatási módszereket.

Arra is rájött, hogy nem elég számára az önkéntes munka. A köréje tömörülőkből, főleg tanárnőkből és más középosztálybeli, szabad állapotú önkéntes segítő nőkből 1908-ban megalapította a Szociális Missziótársulatot, Prohászka Ottokár, a nagy szociális püspök segítségével.

Ezzel létrejött az első olyan magyarországi szerzetesnői közösség, amely teljes tevékenységével a társadalom bajai felé fordult. A tevékenységükbe bevont önkéntesek révén pedig a laikus apostolkodás is elindult hazánkban. Rövid időn belül befogadó intézmények jöttek létre, valamint külső missziók, így egy sajátos nőmozgalom indult be a nő-, gyermek- és családvédelem terén.

Honnan merített erőt Farkas Edith ezeknek a történéseknek koordinálására? Ösztönzője elsősorban a Szentlélek volt, emellett az egyházi magyarázattal ellátott Szentírás, a szent liturgia és Jézus Szentséges Szíve. Ezek által formálódhatott ki a rend jelszava: „Amit egynek tesztek a legkisebbek közül, azt nekem teszitek” (vö. Mt 25,40). Zászlóikra is felíratta mindenütt a győzelemmel végződő missziós munka feltételét: „Egység, hűség, fegyelem”.

„Alapító anyánk halála után nyolcvan évvel – bár kevesen vagyunk – él bennünk Farkas Edith időtálló szellemisége”, negyven év kényszerszünet után az 1990-es évektől kezdődően az időközben megöregedett szerzetesnők mellé belépett hét 50 év körüli nő, és újraszerveződött a kultagság is. Harminc éve ismét beindították intézményeiket, először Mogyorósi E. Józsa, majd Simon A. Gabriella főnöknők vezetésével. „Munkatársaink személyében a Jóisten olyan felelős és elkötelezett embereket adott a közösség számára, hogy általuk óvodánkban, volt iskolánkban, egyetemi kollégiumunkban és két idősotthonunkban képviselhettük, képviselhetjük Farkas Edith szellemiségét.”

„Bár most nincs kétszáz nővérünk, nincsenek árvaházaink, asszonyszövetségeink, leányklubjaink, falusi és tanyamisszióink, nincs börtön-, kórház- és hajléktalanok közt menhelymisszióink, de vannak »tűzhelyes házaink«, vagyis minden meglevő intézményünkben kápolnánk. Ezekben a szeretet forrásából: Jézusból, a bennünket támogató atyák által bemutatott szentmisékből ma is erőt nyerhetünk a bizakodáshoz: »Egyetlenegy lélek, mely forró szívét és nagy energiáit Isten szolgálatára szenteli – sokat érhet el« (Farkas Edith). Kultagságunk is dolgozik családjában és azon túltekintve, ahol tud, imádsággal, szolgálatokkal” – mondta el reménytelen Cecília nővér.

Jézus mellett Farkas Edith programjából meríthetnek erőt további szolgálatukhoz, aki azt mondta: Mindenhova el akarunk menni, ahova csak lehet, mindenütt szolgálni akarunk, ahol csak tudunk, de valljuk, hogy egy a szükséges, a lélek üdvössége.”

Beöthy Cecília SM

Mindenki keresztútja plébániánk szervezésében,
görögkatolikus és protestáns testvéreink részvételével a Tabánban (2022. április 8.)
Az utolsó oldalon szereplő kép is ezen az alkalmon készült.

Bándy Krisztina szonettkoszorúja

Keresztút

Pilátus halálra ítél s *büntelenül*
válladra veszed keresztjét *e világnak*.
Elesel és *megérzed a halandóság porát*.
Beteljesült. Tör járja át lelketek.

Mással vitetik kereszted és *előtted*
kendőjét nyújtja *az irgalom*.
Másodszor is feletted a testi *hatalom*,
s *szólsz* síró asszonyokhoz *kendőzetlen*.

Harmadszor esel el, *pőre igazság*.
Megfosztanak ruhádtól, *csak tövisben*
keresztre feszítenek, s már *semmid*
sincsen.

Meghalsz a kereszten. *Íme az ember!*
Levesznek, sírba tesznek, *mégsem Isten?*
Feltámadsz, s újra eljössz. (Emlékezz,
ember!)

Első stáció

Pilátus halálra ítél s büntelenül
tűrsz, nem szólsz, nem kérdezel,
csak állsz, néma, szent igazság.
Odafent fátyolos a Mennország,
míg idelent a törvény ereje
a végrehajtás bosszújával van tele.
A sötét órákban az árulás
hamis kockái el vannak vetve.

Egy csók kiválaszt, a kakas szava
háromszor zeng vissza, mire a vád
megáll. Ítéloi e világnak

kezet mosva átadnak a halálnak.
Íme az ember! Szabad lehet ma
a bűn, s feszülhet a zsidók királya.

Második stáció

Válladra veszed keresztjét e világnak
s hordozod, mint egykor anyád kihordott,
magába rejtve az üdvözítőt, ki otthont
nyert az emberi testben s létben.

Kísértésekkel teli Getzemáni éjben,
érezed még most is, arcod éget.
Tudod, hogy ennek most senki nem vet
véget. Bírni kell, s a hegytető messze.

Istennek is megvan hát emberbőrben,
a maga hordozható keresztje.
Húsodba vájja és csontodat nyomja
szálkáival a tömeg minden egyes
szava, s köpködve veti meg urát
a szolga, kinek világára nincsen gondja.

Harmadik stáció

Elesel és megérezed a halandóság porát.
Annyi minden érint, felkavar.
Egyre csak kérdezik, mit válasznak
gúnyos árulásuk hallani akar.

Te vagy-e? De másat vall minden tanú,
s mindenek felett ott áll a gyanú,
hogy Isten káromolja magát.
Hiába küldte el egyszülött fiát.

Hamisan látnak, egy ember-csinált
csalót, kit ítélni s tiporhat sarába
a gyarló, ám te nem vagy hajlandó
szólni. Néma szemeiddel tűröd, szótlán
hittel kérdezed: Az árulást magad
mondod, vagy mások mondják neked?

Negyedik stáció

Beteljesült. Tőr járja át lelketek.
S ő, ki először vett kezeibe
élő testként, s ki adhatott földi
testednek életet, most újra elfogad.

Hitére újra ráfeszülő próbatétel,
s nincsen más feltétel, mint aznap,
mikor igent mondott terád. Befogad.
Szolgálóleánya e világnak, így lettél
mindannyiunk anyja. Látod arcát,
s míg ő egyre idézi magában az
angyal köszöntő szavát,

ő is lát Téged. Egyszülöttjét. Titkon
ver szíved. Egyetlen pillanat, s túl e poklon
ő tart és körülötted az otthon.

Ötödik stáció

Mással vitetik keresztet és előtted
nem csak ember-, istentelen
üvölt a tömeg mint aki most nyerte
meg rémálmai csatáját. Egy közülük

felveszi keresztet, ellenkezni nem mer a
paranccsal. Mit tehetsz más,
ha földi erőd megcsal s válladat
ezer kereszt nyomja. A segítség

ím akaratlan is már fogja, s viszi
tovább helyetted. Van még együtt-
érzés ott melletted, nem csak a kő

s a porlepte lelkek, vannak, Uram, még,
akik szeretnek. Viszed, Uram, e világ
cirenéi mellett újra és újra a keresztet.

Hatodik stáció

Veronika kendőjét nyújtja, irgalom.
Enyhet ad a gyolcs s beletemeted
az utolsó hálát. Szavaid határát,
s belső tekinteted nyugodni –

míg a többi tagodat is előnti –
hagyod. Evilági gravitáció
lehúzza lelki magasságod, s bár itt
e földön levetni mégsem tudod,

még állsz, hogy majd a földre tudjon lökni,
még eltakar, hogy szemérmes is mint
nyílt sebet tudjon tépni, felzaklatni.

Elkendőz a szeretet sebeidtől,
s beköti enyhet adó szóttesszála,
míg árnyéka a keresztnek rád nem dől.

Hetedik stáció

Másodszor is feletted a testi hatalom.

Ideg kötött, zavart szavú rágalom hullik alá, rádcsap a felkorbácsolt tömeg kezeinek sokasága, de mélyebben

üt, közelít a sötétség órája.

Istenből lettél, s maradsz szolgája

elmúló uraknak. Porba hull

a pálmalevél, s magányosan aratsz

sziklát, s felduzzadt árját

a hordalékoló hitetleneknek.

Ők téged néznek istentelennek.

Ott a porban már nem kell hinniük.

Tagadhat és vádolhat gúnyos szellem,

a keresztet nem nekik kell vinniük.

Nyolcadik stáció

Szólsz síró asszonyokhoz kendőzetlen.

Magatokat sirassátok, könnyeitek

arassátok és sose tagadjátok:

láttatok és hallottatok! Íme az

ember, kiért jöttetek, akit követtetek.

Ki ételt s italt szaporított, hogy

tápláljátok lelketek, mikor

a test ereje elhagy, mikor ki-

árad majd a pusztulás folyama,

a templom kövén kell majd zokognia

kínját a vakoknak, némáknak,

s emlékezni. Az anyák látják akkor

is, lepelbe bújtatva, ki a való.

Földbe tért meg eddig ölükből minden

halandó.

Kilencedik stáció

Harmadszor esel el, pőre igazság.

Kiterül a test, sivárság.

Kiéhezett mégis a sors, az írás.

Beteljesedik-e? Ki marad talpon,

s kiért kell az ünnepet megülnie?

Aki elesett, annak pulzáló testén túl

hite nyerhet-e örök életet? Körül-

vesz az árulás szaga, s a földből

kiárad feléd mégis a szeretetből tett áldozat. Felfelé száll isteni gravitációja.

Ezer sebed vértanúságát fel-

kapja a szél. Jámbor palmaágak

emléke kísér és árnyékként föléd

tornyosul a jelen pokol-foka.

Tizedik stáció

Megfosztanak ruhádtól, csak tövisben

védtelen vagy s körülötted időtlenül

a térben Atyád és a Lélek emel

a hegyek és a gyarlóság fölé. Már

felértél, s fényedre mégis

a halandóság árnya vetül. Éget

sötétje, beleivódik bőrödbe

az ítélet megjövendölt keserve.

Félreveti szemérmed utolsó

foszlányait. Meztelen kezedet

s lábaid átjárja könnyörtelen

szegek ereje, és fejed körül zeng,

visszhangos a koponyák hegye.

A zsidók királya ő! Keresztre vele!

Tizenegyedik stáció

Keresztre feszítenek, semmid sincsen.

Így várapozol, te, ki az időtlen

fényből ereszkedtél szűzi testbe,

s érkezésed angyal jelentette.

Kinek születését csillag ragyogta be.

Alig éltél, s máris menekültél, mint

a tolvaj az éjjel leple alatt,

hogy újra felragyogj Jeruzsálembe.

Alámerültél, s mi tudtuk, Te vagy

a szeretett Fiú. Véget ér egyszer minden

háború. Apostolaid körében

megtörted a kenyeret, s kezedbe

vetted a bort. Megszentelve tested

és véred, mit az akarat kiont.

Tizenkettedik stáció

Meghalsz a kereszten. Íme az ember!

Három óra, és sötétség borul a világra, mint aki csakis az éjjelt várja, hogy eltakarja aljas mocskát,

hogy ne lássa szem a lélek poklát.
Torát megülte a halál, átjárt az életen, s az türte. Az égre kiáltott. Atyám, elhagytál, mi végre?

De még ekkor is. Te vagy az, ki új fiat adsz mindannyiunk anyjának. Ott. Középen felfeszítve. Még ma a

Paradicsomba tartasz együtt a jobb latorral. Ki szomjaztál, az igazadért csak maró gúnyt, és ecetet kapsz.

A szonettkoszorú a 2022. március 18-án, pénteken 17.15-kor kezdődő keresztúti ájtatosságon hangzott el elmélkedésként. Első alkalommal most olvasható nyomtatásban.

Kiadó: Budapest-Krisztinavárosi Havas Boldogasszony Plébánia 1016 Budapest, Mészáros u. 1.

Tel.: +36/1/3564388, mobil: +36/20/3420697, www.krisztinatemplom.hu, www.facebook.com/havasboldogasszony

Szentmisék: K-Sze: 8.00; Cs-Szo: 18.00; vasárnap: 9.00, 11.00, 18.00

Irodai nyitva tartás átmenetileg a sekrestyében: K-Sze:10.00–12.00, Cs-P: 15.00–17.00

Számlaszám: CIB Bank 10700419-65647879-51100005

Felelős kiadó: Tampu-Ababei József plébános Főszerkesztő: Agonás Szonja

A következő lapszám a 2022. tanév végén jelenik meg.

Tizenharmadik stáció

Levesznek, sírba tesznek, *mégsincs Isten?*

Igent mondott terád, s engedte, hogy az ég a nőre feloldozást hintsen.
Az ő csábulás bilincse már nincsen.

Karjában tartja terhét az elmúlásnak. Szülőd bírja egyedül. A Koponyák hegyére rávetül a gyász. Kettészakad a függöny mögötti földi díszlet.

Testnek fekhelye egy üres sírkert, strázsa a lelkiismeret, melyet a félelem zár le,

s kattintja rá a lelkekre a lakatot.
Ütött az óra, s úgy látszott, győzött a sötétség. A Mester halott.

Tizennegyedik stáció

Feltámadsz, s újra eljössz. (Emlékezz, ember!)

Ma még csak úgy homályosan...isszuk szavaid s éhezünk parancsaid.
Szeretni, szeretni kéne egymást

úgy, mint ki-ki magát, hogy hallanánk meg végre hívó szavát a Megváltásnak.

Hogy vége van a halálnak, lejárt az ideje a sok gyászhuszárnak és

árulásnak, de ideje van az ünnepnek és a hálaadásnak. Egy vásznon a Kép minden másával... és már

színről színre látunk. Megváltott világunk. Íme az Isten és íme az ember!

Feltámadsz, s újra eljössz. (Emlékezz, ember!)